

18. søndag efter trin

De nye konfirmander er kommet godt i gang, og arbejdet med dem fik mig til at tænke på en fortælling, som en ung mand fortalte mig til en bisættelsessamtale for nylig.

Dengang han var en kommende konfirmand, havde han sagt til præsten:

”Jeg tror ikke på Gud”.

Præstens svar lød sådan her – kort og godt: ”Det er synd for dig”.

Den unge mand blev vældigt forbavset, for han havde forventet et helt andet svar fra præsten! Han havde sagt det for at provokere, og han havde forventet, at præsten så ville sige, at han ikke kunne blive konfirmeret, eller at præsten ville begynde at argumentere for Guds eksistens.

Men præstens svar var klogt, for med sit udsagn måtte den kommende konfirmanden gå hjem og tænke over to ting:

For det første: Hvad eller hvem er Gud,
og for det andet:

Hvad er tro?

For hvis man siger, at man ikke tror på Gud, så må man have gjort sig nogle forestillinger om, hvad eller hvem Gud er, og hvad tro er. Og med præstens svar må der melde sig en nysgerrighed efter at vide, hvorfor det er synd, at man ikke tror på Gud.

I dag har vi hørt tre læsninger fra Biblen. Først hørte vi en tekst fra Det Gamle Testamente, der handlede om Guds billeder. *Med*

hvem vil I sammenligne Gud, blev der spurgt? Man kunne også spørge: Hvad eller hvem er Gud?

Derefter hørte vi dåbsordene, da Holger skulle døbes, og vi hørte, at Holger – ligesom alle døbte – skal tilhøre den korsfæstede Herre Jesus Kristus.

Og nu har vi så hørt evangelieteksten, som kredser om, hvem *Jesus* er.

Teksterne siger altså noget om, hvad det er for en Gud, som vi døbte tilhører. Det gælder uanset, om vi er døbt for mange år siden; eller om vi er kommende konfirmander, som om ca. 7 måneder skal have dåben bekræftet ved konfirmationen, eller om man lige er blevet døbt i dag ligesom Holger er.

Da dette års konfirmander mødte ind til den første undervisningsgang, lagde jeg en bunke kort foran dem. ”Kort om Gud” hedder de. Konfirmanderne skulle vælge det billede, der i deres øjne forestillede Gud.

Hvert billede har rod i et bibelcitater. Der er f.eks. et billede af en mejetærsker, der kører på en mark og høster korn. Her beskrives Gud som Høstens Herre. Det er altså ham, der giver høsten.

Der er et andet billede, som viser en udstrakt hånd, som er fyldt med frø og korn, som en lille fugl sidder og spiser af. Her beskrives Gud som en Fodermester.

Der er også et billede af tre personer, der går ved siden af hinanden på et jernbanespor. Sporet drejer, og man kan ikke se, hvad der venter rundt om hjørnet, og man sidder i sit stille sind og tænker, at det er farligt at gå der på sporene. Her er Gud en

Medvandrer. Altså den, der vandrer med mennesket gennem livet i medgang og modgang.

Og så er der et billede af en mand, der går med en lille dreng i hånden. Her vises Gud som både en Far og en Søn.

Der er 55 kort i alt. 55 billeder af hvem og hvad Gud er. Nå, ja. Der er også et billede af en joker. I ved, sådan en joker, som man kender fra spillekort, og med det kort er der plads til, at man kan sætte sit eget gudsbillede på kortet.

Der findes altså ikke kun ét billede på Gud. Gud kan beskrives på mange måder; der findes ikke kun én måde at beskrive Gud på. For Gud springer de rammer, som vi normalt bruger til at beskrive ting, udtryk og levende væsener med. Gud er altid større. Altid anderledes.

Så hvad er det mon for en Gud, som konfirmanden sagde, at han ikke troede på?

I kristendommen tror vi, at Gud viste sig for mennesker som det lille skrøbelige barn, der blev født af en kvinde julenat. Det er det, som i kristendommen kaldes åbenbaring. Gud åbenbarede sig som mennesket Jesus Kristus. Så Jesus Kristus er den usynlige Guds billede; han er kristendommens gudsbillede.

Han ændrede det billede af Gud, som man ellers havde på hans tid. Dengang havde man et billede af Gud som en magtfuld krigsherre eller en konge.

Man havde et billede af en Gud, der havde opstillet en masse regler for sine undersåtter. Han havde givet de ti bud til Moses på Sinai-bjerget, men ikke kun det. Han havde også givet 613 andre

bud. De 365 af dem begynder med ordene ”du må ikke.....”, og de 248 begynder med ”du skal.....”.

Og hvis man kunne overholde alle disse mange regler, havde man en forestilling om, at man kunne gøre sig fortjent til Guds nåde og det evige liv. Man havde altså et billede af Gud som en, der gav regler, og som til sidst dømte folk alt efter om de havde overholdt reglerne.

Men da Gud åbenbarede sig for mennesker i Jesus Kristus, lærte han os, at den vigtigste regel, der gælder er:

”at elske Gud” og ”at elske sin næste som sig selv”.

Så Jesus Kristus er det menneske, der peger hen mod Gud, og som fortæller os, at Gud er kærlighed. Billedet på Gud er kærlighed, og fællesbetegnelsen for de 55 kort med gudsbilleder er kærlighed.

Høstens Herre er kærlighed. Fodermesteren er kærlighed. Den, der vandrer med på livets nogle gange vanskelige jernbanestrækning, viser kærlighed. Og relationen mellem far og søn er kærlighed.

Kan man ikke tro på det?

I vores tid er det som om, vi kun kan tro på noget, hvis det kan bevises. Men kan man sige, at noget kun findes, hvis det kan bevises?

Hvad med kærlighed? Kan man bevise, at kærlighed findes?

Nogen vil måske sige ja – det er da bevis på kærlighed, når nogen har været gift og levet sammen i 50 år. Men er det et bevis på

kærlighed, eller er det ikke blot et tegn på kærlighed? Selvom det blot er et tegn på kærlighed, og kærlighed ikke som sådan kan bevises, så er vi nok ikke uenige om, at kærligheden findes.

Eller hvad med sorg? Hvordan kan man bevise sorg? Er det et bevis, at man græder meget? Og hvad så med den person, som ikke viser sin sorg ved at græde? Har man derved bevist, at den person ikke sørger?

På samme måde er det med Gud. Vi kan ikke bevise, at Gud eksisterer. Men vi kan på den anden side heller ikke bevise, at Gud ikke eksisterer.

Vi kan kun tro. Vi kan tro, at Gud eksisterer. Eller vi kan tro, at Gud ikke eksisterer.

Men hvad er så tro? Er tro noget, man spiser, eller noget man gør? Eller begge dele? Eller er tro først og fremmest noget, man er?

Et sted i Det Nye Testamente har et klogt menneske engang forklaret, hvad tro er:

”Tro er fast tillid til det,
der håbes på,
overbevisning om det,
der ikke ses.”

Tro er tillid til, at fremtiden arter sig godt, uanset hvor forfærdelig den ellers kan se ud. Så spinkel er troen og dog så stærk. Troen er som et fnug, en fjer og alligevel en urokkelighed, der svarer til Guds skaberkraft og almagt.

At tro er at være tro. At være tro mod at elske Gud af hele sit hjerte, hele sit sind og hele sin sjæl. Og at elske sin næste som sig selv.

Fortællingen om den unge mand, om konfirmanden, ender med, at den unge mand efter flere måneder var kommet til præsten og havde sagt:

”Nu tror jeg på Gud!”

Nu var det ikke synd for ham mere, for troen på Gud, troen på kærlighed, opbygger og giver mennesker mod og retning. Det er velsignelsen og glæden.

Amen